

den giver mig Lejlighed til noget stærkere at fremhæve Forskellen paa Provisorier fra Fortiden og saa det, man nu behager at kalde Provisorier. Det ærede Medlem gav i Virkeligheden en meget god Definition af, hvad man skal forstaa ved Provisorier. Han var enig med mig om, at her kan der ikke være Tale om Provisorier i den Forstand, at man mener provisoriske Love; men, siger han, et Provisorium i den Forstand, som han mener, er en Krænkelser af Bevillingsretten. Det var i Virkeligheden en populær Forstaaelse af, hvad man mener ved Provisorier som ondartede, og det skal jeg gaa ind paa. Det mener jeg ogsaa. Men her var der aldeles ikke Tale om nogen Krænkelser af Bevillingsretten fra Vilhelm Lassens Side. Vilhelm Lassen handlede her ikke alene i god Tro, men han var sig bevidst at handle som Rigsdagens Fuldmægtig i disse Sager, at han havde en Rigsdag bag ved sig, som ikke alene vilde slutte sig til ham, men ogsaa give ham Bifald. Hele Offentligheden havde givet ham Bifald til det Skridt, han havde foretaget i Forvejen. Det er, som Monrad en Gang har udtalt, et meget fint Forhold, dette mellem en Minister og Rigsdagen, dette Tilslidsforhold, at Ministeren Gang paa Gang i mange Sager maa handle som Fuldmægtig for Rigsdagen, vel vidende, at saa snart han kommer til et Punkt, hvor han ikke er sikker paa, at han har Rigsdagens Tilslutning, er der Fare paa Færde, saa maa han tage sig i Agt. Det er et fint Forhold, her er Tale om.

Men nu gjorde det ærede Medlem mig den Tjeneste uden videre at sammenligne, hvad der er sket her, med, hvad der skete i 1898, da Hørring brugte $\frac{1}{2}$ Million Kr. Ja, det ærede Medlem ryster paa Hovedet, men vent, til jeg faar udtalt mig om Sagen, saa finder han maaske ikke Anledning til at ryste paa Hovedet, men netop til at nikke. For det første sagde det ærede Medlem — og det var en Bebrejdelse til mig, det forstod jeg nok —, at de kloge Hoveder i 1898 ogsaa kom med deres Bebrejdelser, da Sagen var afgjort. Men der var nu den store Forskel, at der ikke i 1898, før det omtalte skete, var givet Raad til Hørring af de kloge Hoveder, som det ærede Medlem sigtede til. Dernæst er der den store Forskel, at de Foranstaltninger, som Hørring lod foretage, paa ingen Maade var en Fortsættelse af en Foranstaltning, som Rigsdagen i Forvejen havde billiget, endsige rost Hørring for. Her staa vi imidlertid ved Fortsættelsen af en For-

anstaltning, som fra alle Sider har mødt Tilslutning, her staa vi ved en Handling, der er foretaget af en Minister, der vidste, at han havde Rigsdagen bag sig og i stærk Tilslutning til sig. Det kunde Hørring ikke mene i 1898. Det, han foretog, var paa ingen Maade en Fortsættelse af, hvad Rigsdagen under stor Tilslutning og med Ros havde foretaget sig sammen med ham. Paa ingen mulig Maade. Og det vidste vedkommende Minister den Gang, han vidste endog, at det var et meget vanskeligt Punkt, dette. Desuagtet udsteder han denne Bevilling paa omtrent $\frac{1}{2}$ Mill. Kr.

Men der er endnu en stor Forskel. Thi Hørring kunde i 1898 have kaldt Rigsdagen ind uden derved at have vakt Opsigt. Der blev sagt den Gang, at det vilde have vakt Opsigt, men det vilde det ikke have gjort. Vi havde netop i April Maaned haft Valg, og det vilde have været ganske naturligt — ingen vilde have følt noget opsigtvækkende derved —, om Ministeriet havde indkaldt Rigsdagen til Prøvelse af Valgbrevene. For den Rigsdag kunde man saa have forelagt Spørgsmaalet om den Fare, man mente var tilstede i Udlandet, og som man mente burde afværges ved de Skridt, som foretoges. Endelig viste for øvrigt allerbedst de Skridt, man foretog, at Faren ikke var anset for at være saa paatrængende, som det sagdes. Thi hvad var det, man gjorde? Man anvendte de omtalte Penge dels til Indkøb af Ammunition, som man først fik længe efter — jeg har ikke set Sagen efter, men jeg erindrer tydelig, at det var lang Tid efter — og dels til Fornyelse af Kasematterne paa Trekroner, en Foranstaltning, der tog hele Sommeren. Om at afvende og imødegaa en øjeblikkelig Fare var der altsaa slet ikke Tale, man anvendte netop Pengene til Ting, som tog lang Tid.

De Ting, der blev foretagne i 1898, og den Maade, hvorpaa de blev foretagne, vise allerbedst, hvilken Forskel der er paa en Krænkelser af Bevillingsretten og paa det, som her er foregaaet, og derfor er jeg det ærede Medlem taknemmelig for, at han fremdrog Forholdet i 1898 til Sammenligning med, hvad der skete nu. Jeg ser ikke, at det ærede Medlem nikker, men jeg ser heller ikke, at han ryster paa Hovedet, saa jeg antager, at han overvejer Sagen. Nej, Forholdet er her et ganske andet end i 1898. Her staa vi i Virkeligheden, som jeg før nævnedes, i et Tilfælde, hvor en Minister har handlet i fuld og god Tro til, at Rigsdagen vilde være følgagtig, og ikke alene han hand-